

FÖLD ANYA

i. sz. 4021

- Biztos vagy benne? Biztos vagy abban, hogy egy hivatásos történész is mindig különbséget tud tenni győzelem és vereség között?

Gustav Stein, aki a szomszédban lakott, ezt a gúnyos kérdést mindössze egy halvány mosollyal és bajusza pödörgetésével nyugtázta. Nem történész volt, hanem fiziológus.

A társa viszont igenis történész volt, és az enyhe sértést sajátos mosolyával fogadta.

Stein lakosztálya a földi viszonyok szerint fényűzőnek minősült. Hiányzott belőle a Külső Világokra jellemző, semmitmondó visszavonultság; tágas ablakaiból a szülőbolygó egyik jellemző tüneményére - egy városra lehetett látni. Egy zsúfolt, izzadságszagú, hatalmas városra ...

Stein lakosztályából hiányzott a saját energiaforrás és más egyéb szolgáltatás.

Még a legelemibb pozitronrobotok is hiányoztak belőle. Egyszóval nélkülözte az önellátás fennköltségét, mint minden a Földön, csupán része volt a közösségnek, egy téglája a falnak, egy kamrája a bolynak.

De Stein a Földön született, és ez megfelelt neki. És ami azt illeti, a földi lakosztályok még mindig fényűzőnek számítanak.

Azon az ablakon kitekintve, ami mögött elterült a város. az ember a csillagokat is láthatta, meg a Külső Világokat is, amiken nincsenek városok, csak kertek; ahol a pázsit smaragd színben pompázik, ahol minden emberi lény király, s ahol minden földi abban reménykedik, hogy egyszer majd útra kelhet.

Leszámítva néhányukat. akik jobban tudják - mint Gustav Stein.

Az Edward Fielddel töltött péntek esték olyasfajta rituálénak számítottak, amit a kor és a csendes élet utáni vágy teremtett meg. Kellemes hangulatban zárta le a két agglegény számára a hetet, és átengedte őket a sherry és a csillagok ártalmatlan élvezetének. Elvonta a figyelmüket az élet durvaságairól, és mindenekelőtt lehetőséget nyújtott a számukra, hogy beszélgessenek.

Field például - aki tanár, tudós és kényelmet kedvelő úriember volt -, előszeretettel olvasott fel fejezeteket és verseket a még befejezetlen, Földi Birodalom című történeti munkájából.

- Már csak az utolsó eseményt várom - magyarázta. - Azután "A Birodalom hanyatlása és bukása" címet adom neki, és publikálom.

- Ezek szerint arra számítasz, hogy az utolsó aktus hamarosan bekövetkezik? - Bizonyos vonatkozásban már el is kezdődött. Csak arról van szó, hogy a bizonyosságra várok. Tudod, három olyan eset van, amikor egy birodalom, egy gazdasági rendszer vagy egy szociális intézmény elbukhat, te szkeptikus ...

Field hatásszünetet tartott. és türelmesen megvárta, hogy Stein megkérdezze:

- És melyek azok?

- Először - Field feltartotta a hüvelykujját -, amikor egy apróság visszavonhatatlanul vetíti előre a végkifejletet. Az az apróság hiába van a szemünk előtt. csak utólag ismerjük fel, amikor a végkifejlethez érünk.

- És te meg tudod mondani, mi ez az apróság?

- Azt hiszem, igen, elvégre utólagos bölcsesség tekintetében másfél évszázad tapasztalatával rendelkezem. Azzal kezdődött, hogy a Szíriusz Szektor Aurora kolóniája megkapta az engedélyt a Föld Központi Kormányától a pozitronrobotok bevezetésére a mindennapi életben. Visszatekintve most már nyilvánvaló, hogy ezzel egyenes út nyílt egy, az emberi munka helyett robotmunkát alkalmazó, magasan technicizált társadalom fejlődése előtt. És ez a gépesítés a döntő faktor a Külső Világok és a Föld között folyó harcban.

- Valóban? - mormogta a pszichológus. - Milyen pokolian okosak vagytok ti, történészek. És mi a második pont, amikor egy birodalom elbukik?

- A második pont az időben - Field kinyújtotta a mutatóujját is - akkor érkezik el, amikor olyan magas jelzőpóznát emelnek, amit minden perspektívából jól látni. És már ez a pont is elmúlt. Amikor megállapították a Földről a Külső Világokra irányuló emigrációs kvótát. A tény, hogy a Föld nem volt képes megakadályozni egy ilyen folyamatot, annyira égbekiáltó, hogy azt mindenki meghallotta. Ennek ötven éve.

- Egyre jobb. És a harmadik pont?

- A harmadik pont? - Field kinyújtotta a középső ujját is. - Az a legkevésbé jelentős. Az akkor jön el,

amikor a jelzőpózna fallá alakul át, amire nagy betűkkel mázolják fel: „Vége”. Hogy ennek a végnek a bekövetkeztét felismerjük, semmilyen gyakorlat vagy képesség nem kell, elég, ha figyeljük a televíziót.

- Feltételezem, ez a harmadik pont még nem érkezett el.

- Nyilvánvaló, különben nem kérdezted volna meg. De hamarosan elérkezik: például ha kitör a háború.

- Gondolod, hogy háború lesz? Field erre nem válaszolt.

- A Földön a helyzet bizonytalan, egyetlen dolog foglalkoztatja az embereket: az emigráció kérdése. És ha háború lesz, a Föld gyorsan és végérvényesen elpusztul, és felépül a fal.

- Biztos vagy benne? Biztos vagy abban, hogy egy hivatásos történész is mindig különbséget tud tenni győzelem és vereség között?

Field elmosolyodott.

- Te tudhatsz valamit, amit én nem tudok. Itt van például ez az úgynevezett "Pacific-terv".

- Sosem hallottam róla. - Stein újratöltötte a poharakat. - Beszéljünk valami másról. - Az ablak felé emelte a poharát, mire a csillagok halvány rózsaszínben kezdtek pislákolni az átlátszó ital mögött.

- A Föld problémáinak sikeres megoldására - zengte.

- A Pacific-tervre - emelte fel a saját poharát Field.

Stein belekortyolt az italba, és így szólt:

- Ezek szerint két különféle dologra iszunk.

- Valóban?

Egy földlakó számára nagyon nehéz leírni a Külső Világokat, mert nem annyira magát a világot kell körülírni, mint inkább az ott uralkodó lelkiállapotot. A Külső Világok - ötven van belőlük, eleinte csak kolóniák voltak, majd domíniummá lettek, végül nemzetté alakultak -, fizikai értelemben egymástól is nagymértékben különböztek. De a lelkiállapot, az mindenütt egységes.

Olyasmint ez, ami az emberiséggel nem feltétlenül azonos lények világából fakad, hanem a másfajta, a merész és a deviáns teremtmények elitje által benépesített világból.

Ha röviden kellene kifejezni, azt mondhatnánk rá: "az egyéni jelleg világa".

Itt van például az Aurora nevű világ, alig három parszeknyire a Földtől. Ez volt az első, Naprendszeren kívül telepített világ, amely a csillagközi utazás hajnalát jelentette. Innen a neve is.

Levegő és víz akadt ugyan rajta, de földi mértékkel mégiscsak sziklásnak és terméketlennek bizonyult. A létező növények színe sárgászöld, a pigmentjüknek nem túl sok köze van a klorofillhoz, nem is olyan hatékony, mindenesetre nyugtalanító, kellemetlen benyomást kelt az idegen szemlélőben. Az egysejtűeknél fejlettebb állati élet nem létezik rajta, a baktériumok mindenesetre jelen vannak. Természetesen nem veszélyesek, mert a két világ, a Föld és az Aurora kémiaiilag eltér egymástól.

Az Aurora lassan, fokozatosan kezdett átalakulni. Először a gabonafélék és a gyümölcsök jelentek meg rajta, azután a cserjék, a virágok és a fűfélék. Azokat követték az állatsordák. És mintha szükségszerűen az anyabolygóhoz kellene mindent igazítani, megérkeztek a pozitronrobotok, hogy telepeket építsenek, földet műveljenek és erőműveket telepítsenek. Gyorsan dolgoztak, és zölddé, emberivé varázsolták a bolygót.

Az új világ kimeríthetetlen ásványkincs forrásokkal rendelkezett. A létrehozott atómerőművek nemhogy ezeket, de milliőkat, sőt akár milliárdnyi népséget is ki tudtak szolgálni. A fizika tudománya hallatlan fejlődésnek indult: itt volt lehetősége a terjeszkedésre.

Vegyük például Franklin Maynard otthonát, aki a feleségével, három gyerekével és huszonhét robotjával egy birtokon élt, negyven mérföldnyire a legközelebbi szomszédjától. Mégis, a közösségi hullámhosszon bármikor, óhaja szerint megoszthatta a nappaliját hetvenötmillió sorstársának bármelyikével, aki hozzá hasonlóan magányosan élt ezen a világon: vagy ha éppen úgy tartotta kedve, akár valamennyivel egyidejűleg.

Maynard az otthonát jelentő völgy minden hüvelykjét jól ismerte, tudta, hogy pontosan hol ér véget, és hogy a helyi rekettys makacsul egymásba kapaszkodó éles levelei között merre talál utat a hegygerinc idegen sziklabérceihez. .

Maynardnak nem is kellett elhagynia a völgyet. A Gyűlés megbízottja volt, meg az Idegenügynökség tagja, de közösségi hullámhosszon bármilyen bonyolult feladatot teljesíteni tudott anélkül, hogy fel kellett volna adnia a magányát, aminek mibenlétét normális földi halandó fel sem képes fogni.

A mostani feladatát is a közösségi hullámhossz segítségével oldja meg. Az a férfi például, Charles Hijzman, aki most itt van a nappalijában, valójában a saját nappalijában üldögél innen huszonöt mérföldnyire, egy mesterséges tó partján, amiben ötven különféle hal úszkál.

A kapcsolat természetesen csak illúzió. Ha Maynard kinyújtaná a kezét, megérinthetné a láthatatlan falat.

Még a robotok is hozzászórtak ehhez a paradoxonhoz, így amikor Hijzman cigaretta után nyúlt, nem mozdultak, hogy tüzet adjanak neki, jöllehet Hijzman saját robotja is csupán fél perc elteltével nyúlt a gyújtó után.

A két férfi, a külső világbeliekre jellemző modorban, rövid, pattogó, barátságosnak éppen nem mondható szótagokból álló nyelven társalgott, amiből teljességgel hiányzott a Föld hangyatársadalmára erőltetett barátságos közvetlenség.

- Már régóta létre akarok hozni egy privát közösséget, Hijzman. Idén a Gyülekezetben az én feladatom a ...

- Igen. Megértve. Természetesen örömmel hallom. Valójában azért is, mert hallottam egyet s más a gazdasága természetéről. Igaz, hogy a marháit importált fűvel eteti? - Azt hiszem, kissé eltúlozza a dolgot. Valójában csak a legjobb tejelőim kapnak földi fűvet, és csak az ellési időszakban, hiszen az megfizethetetlenül drága volna, ha máskor is azzal takarmányoznák. Mindenesetre igen jó minőségű tejet kapok. Küldhetek kóstolót a napi fejésből?

- Nagyon kedves öntől. - Hijzman hálásan hajtott fejet. - Cserébe küldök néhány lazacot.

Földi szemmel nézve a két férfi hasonlított egymásra. Mindkettő magas volt, habár ez nem furcsa az Aurorán, ahol minden férfi magasabb százkilencven centinél. Mindketten szőkék, izmosak és határozott, éles arcvonásúak. Habár még egyikük sem érte el a negyvenedik évét, a középkorúság jegyei már látszottak rajtuk.

Ennyit a kellemről. Hanglejtésének változtatása nélkül Maynard rátért a hívás valódi céljára.

- A Bizottság, mint tudja, sokat foglalkozik mostanában Moreanuval meg a konzervatívokkal. És mi, a Függetlenek, mindenáron meg akarunk egyezni velük. De mielőtt megfelelő határozottsággal és nyugalommal nekifognánk a tárgyalásnak, szeretnék néhány kérdést feltenni magának.

- Miért nekem?

- Mert maga az Aurora legnevesebb fizikusa.

A szerénység természetellenes tulajdonság, olyasmi, amit nem lehet egy gyermeknek megtanítani. Egy individualista társadalomban pedig egyenesen haszontalan, így aztán Hijzman sem dicsekedett vele. Maynard utolsó szavaira tárgyilagosan bólintott.

- És persze maga is közülünk való - folytatta Maynard. - Független.

- Tagja vagyok a pártnak. Fizetem a tagdíjat, de nem vagyok túl aktív.

- Az a biztonságos. Most árulja el, hallott már a Pacific-tervről?

- A Pacific-tervről? - hangzott az udvariasan kíváncsi válasz.

- Ez a Földön van. A Pacific egy földi óceán, de az elnevezésnek valószínűleg nincs hozzá köze.

- Sosem hallottam róla.

- Ez nem lep meg. Még a Földön is csak néhányan ismerik. A mi közösségünk mindenesetre tudomást szerzett róla egy földi adásból.

- Értem.

- Akármi is ez a Pacific-terv - az ügynökeink meglehetősen keveset tudnak róla -, elképzelhető, hogy veszélyt jelent ránk nézve. Mindenki, aki a Földön tudósnak számít, kapcsolatban áll vele. Még a legradikálisabb és legostobább politikusok közül is néhányan.

- Hmm. Egyszer volt egy Manhattan-terv is.

- Igen. Mi van vele? - türelmetlenkedett Maynard.

- Ó, az már régi dolog. Csak a név hasonlósága miatt jutott eszembe. A Manhattan tervek még az földön kívüli utazások előtt voltak. Azokban a sötét időkben előfordult néhány ronda háború, és ezt a nevet használta néhány tudós, aki a maghasadással kísérletezett.

- Ah - felelte Maynard, és ököibe szorította a kezét. - És mit gondol, a Pacific tervek mivel foglalkoznak? Hijzman elgondolkodott. Azután halkán azt mondta: - Gondolja, hogy a Föld háborúra készül?

Maynard arcára hirtelen ellenszenv ült ki.

- Hatmilliárd ember, jobban mondva félmajom, összezárva egy feszültséggel teli, a robbanás határán álló bolygón. Szemben velük itt vagyunk mi, összesen alig pár millióan. Nem gondolja, hogy ez veszélyes szituáció?

- Ó, a számok!

- Rendben van. A számoktól eltekintve biztonságban vagyunk? Árulja el. Én csak egy adminisztrátor vagyok, maga viszont fizikus. Képes a Föld megnyerni egy háborút?

Hijkman komoly, ünnepélyes tartással ült a székében. Lassan, megfontoltan átgondolta a kérdést, azután megszólalt:

- Gondolkodjunk. A módszereknek három olyan nagy csoportja van, amelyegyedül vagy egymással közreműködve elérheti a célját az ellenféllel szemben. Kifinomultság szerint ezt a három osztályt fizikainak, biológiaiainak és pszichológiaiainak nevezhetnénk.

Na mármost a fizikait könnyedén kizárhatjuk. A Földön nincs ipari háttér. És hiányzik a technikai hozzáértés. Korlátozottak a nyersanyagforrások. Még kiemelkedő fizikusokkal sem dicsekedhet. Ezért aztán a Galaxis legvalószínűtlenebb feltételezése az, hogy létre tudnának hozni olyan fiziko-kémiai újdonságokat, amelyek a Külső Világokon már ne léteznének. Hacsak nem a probléma megoldásához szükséges feltételek ugyanúgy nem adóttak, mint a Külső Világokon. Azt pedig nem is merem feltételezni, hogy valamelyik Külső Világ fog a Földdel szövetkezni egy másik Külső Világ ellen.

Maynard vadul tiltakozott a pusztá feltételezés ellen is.

- Nem, nem, nem. Ez nem is lehet kérdés tárgya. Verje ki a fejéből!

- Akkor hát fizikai eredetű csapásmérő fegyverekre nem számíthatunk. Így felesleges tovább vitatkoznunk erről.

- És mi van a második osztállyal, a biológiaival? Hijkman lassan felvonta a szemöldökét.

- Az még valószínűtlenebb. Némelyik földi biológus meglehetősen kompetens, ezt állíthatom. Természetesen, mivel én fizikus vagyok. ennek a megítélése nem az én feladatom. Mégis azt hiszem, hogy némely bizalmas területen nagy gyakorlattal rendelkeznek. Például a mezőgazdasági tudományok terén, hogy egy kézenfekvő példát mondjak. És a bakteriológia terén.

- És mi a helyzet a bakteriológiai hadviseléssel?

- Jó gondolat! De nem, nem. az elképzelhetetlen. Egy zsúfolt világ, mint amilyen a Föld is, nem engedheti meg magának, hogy baktériumokkal fertőzzön meg ötven, egymással szoros szövetségben álló világot. Ezzel járványveszélynek tenné ki önmagát is, ami tettének megtorlásaként is felfogható. És az igazsághoz tartozik az is, hogy idekint. a Külső Világokon az életfeltételeink nem engedik a fertőzés elterjedését. Nem, Maynard. Megkérdezheti bármelyik bakteriológust, szerintem ugyanazt fogja mondani, amit én.

- És a harmadik osztály? - kérdezte Maynard.

- A pszichológiai? Nos, az megjósolhatatlan. De a Külső Világokon intelligens, mentálisan egészséges társadalmak találhatóak, amelyeken nem fog semmiféle közönséges propaganda, sem holmi egészségtelen érzélgősség. De kíváncsi volnék ...

- Igen?

- Mi van, ha a Pacific-terv éppen erről szól? Valami fortély, ami kibillentí az egyensúlyunkat. Valami nagyon titokzatos, ami a megfelelő csatornákon éppen csak annyira szivárogo ki, hogy a Külső Világok engedjenek egy kissé a Föld nyomásának, biztonságuk megóvása érdekében.

Hosszú szünet következett.

- Lehetetlen! - tört ki végül Maynard dühösen.

- Maga helyesen reagált. Maga tévovázott. De én ezt nem komolyan mondtam. Egy gondolat volt csupán.

Még hosszabb szünet után ismét Hijkman szólalt meg: - Van még kérdése?

- Nem ... nem ... - merengett el Maynard.

A hullám megtört, és ahol az imént még ür látszott, ott megint előbukkant a fal. Franklin Maynard konok hitetlenséggel, lassan megrázta a fejét.

Ernest Keilin, az elmúlt századok szokásait félretéve, került a lépcsőket. A ház öreg volt, benőtte a történelem pókhálója. Egykor az Ember Parlamentjének adott otthont, s a benne elhangzott szavakat minden csillagon meghallották.

Magas épület volt. A felhők felé szökkent, s ott feszült szétterülve. Mintha a csillagok után akart volna nyúlni; a csillagok után, amik elfordultak tőle.

Ma már a Föld Parlamentjének sem ad szállást. Mostani formája egy újabb, neoklasszikus felhőkarcoló, amely tökéletlenül próbálja utánozni az ősi, atom kor előtti építészeti stílust.

Az öreg épület ennek ellenére megőrizte nagy nevét. Hivatalosan ma is Csillagháznak nevezik, pedig

már csak a csökkentett létszámú bürokrácia funkcionáriusai dolgoznak benne.

Keilin a tizenkettediken szállt ki, mögötte a lift sebesen zuhant lefelé. A világító felirat egykedvűen adta tudtára: Információs Hivatal. Átnyújtott egy levelet a recepciónak. Várt. Végül beléphetett egy ajtón, amin az állt. "L. Z. Cellioni - információs titkár".

Cellioni alacsony volt és fekete. A haja sűrű és fekete, a bajsza ritka és fekete.

A foga viszont - amikor mosolygott - valószínűleg fehéren virított. Lehet, hogy emiatt mosolygott gyakran.

Most is mosolyogva állt fel és nyújtotta kézfogásra a kezét. Keilin elfogadta, akárcsak a felkínált széket és a szivart. Cellioni azt mondta:

- Nagyon örülök, hogy látom, Mr. Keilin. Nagyon kedves magától, hogy ilyen rövid idő alatt idefáradt New Yorkból.

Keilin az ajkát biggyesztette, s a kezével tétova gesztust tett, mintha helytelenítené az egész ügyet.

- Most pedig - folytatta Cellioni -, gondolom, szeretné, ha elmagyaráznám a dolgot.

- Nem utasítanám vissza - válaszolta Keilin.

- A baj csak az, hogy nem tudom, hogyan fogjak neki. Mint információs titkárnak igen összetett a munkám. Őriznem kell a biztonságot, a Föld jólétét, s ugyanakkor figyelnem kell a sajtó hagyományos szabadságára is. Természetesen, és hála istennek, nem létezik cenzúra, de éppoly természetes, hogy néha azt kívánjuk, bárcsak volna.

- Mindennek - érdeklődött Keilin - van valami köze énhozzám? Úgy értem, a cenzúrának?

Cellioni nem adott egyenes választ. A kedélyesség legkisebb nyoma nélkül lassan elmosolyodott, és azt mondta:

- Ön, Mr. Keilin, az egyik legjobban ismert és legbefolyásosabb televideós személyiség. Ennélfogva a kormány nagy figyelmet szentel önnek.

- Az időmmel én gazdálkodom - válaszolta Keilin, mintegy távolságtartón. - És ez sokba kerül nekem. És adót fizetek az ebből származó jövedelemem után. Ragaszkodom minden, tabuk szabályozta szokásjoghhoz. Ezért nem egészen világos előttem, hogy miért érdeklém a kormányt.

- Ó, azt hiszem, félreértett. De ez az én hibám. Bizonyára nem fogalmaztam egyértelműen. Nem követett el semmilyen bűnt, nem szegett meg semmilyen törvényt.

Egyszerűen csak csodálom az újságírói képességeit. A szerkesztői attitűdjére céloztam.

- Milyen vonatkozásban?

- A Külső Világokkal szembeni politikánk vonatkozásában - hangzott a meglepően nyers válasz.

- A szerkesztői attitűdöm azt tükrözi, amit érzek és gondolok, titkár úr.

- Ezzel nincs is baj. Megvan a joga, hogy azt gondoljon és érezzen, amit akar.

Azonban oktalanság mindezt esténként félmilliárd ember előtt terjeszteni.

- Ön szerint lehet, hogy oktalanság. Ám bárki más szerint legális.

- Olykor szükséges, hogy az ország érdekét a legalitás önző értelmezése fölé helyezzük.

Keilin kettőt dobantott a lábával, és mogorván összevonta a szemöldökét. - Nézze, ideje komolyra váltanunk. Mit akar?

Az információs titkár széttárta a karját.

- Egyetlen szóval - együttműködést! Az az igazság: nem hagyhatjuk, hogy meggyengítse az emberek akaratát. Nem méltányolja a Föld helyzetét? Hatmilliárd ember él rajta, és az élelmiszertartalék egyre csökken. Ez tarthatatlan! És a megoldás az emigráció. Nincs olyan patrióta földlakó, aki ne látná át a helyzetet. Nincs olyan értelmes ember, aki ne venné észre ennek az igazságát.

- Abban egyetértek önnel, hogy a népességi probléma igen súlyos, csak hogy nem az emigráció az egyetlen megoldás. Pontosabban fogalmazva az emigráció az a megoldás, amely siettetni a pusztulást.

- Igen? És ezt mire alapozza?

- Arra, hogy a Külső Világok nem fogják megengedni az emigrációt, és csak háborúval tudja őket erre kényszeríteni. Egy háborút pedig nem tudnánk megnyerni. - Mondja - kérdezte Cellioni halkán -, maga megpróbált már kivándorolni?

Úgy tűnik, alkalmas volna rá. Magas, inkább szőke, intelligens ...

A riporter összerezzen. és kurtán csak annyit mondott: - Szénanáthám van.

- Hát - mosolyodott el a titkár -, akkor jó oka van rá, hogy elégedetlenkedjék az erőszakos genetikai és

rasszista politika miatt.

- Engem nem befolyásolnak személyes motívumok - csattant fel Keilin. - Akkor is elégedetlenkedhetnék a politika miatt, ha alkalmas volnék a kivándorlásra. Csakhogy az én elégedetlenkedésem nem old meg semmit. Ez a politika az övék. és úgy erőltetik az emberekre, ahogy csak akarják. Sőt, még ha rossz is ez a politika, okuk lehet rá, ha erőltetik. A Külső Világokon az emberiség mindent újrakezdhethet, és akik először érnek oda. úgyis igyekeznek lerázni a számukra előnytelen mechanizmusokat. Egy szénanáthás egyed genetikailag olyan, mint a záptojás. Egy rákos még inkább az. A bőrszínnel szembeni előítéletek persze nem számítanak, de a fejem rá, hogy előbb-utóbb egyenlőségre és homogenitásra fognak törekedni. Ami pedig a Földet illeti, a Külső Világok nélkül is sok mindent tehetünk.

- Például mit?

- Bevezethetjük a pozitronrobotokat, a hidroponikus farmokat, és intézményesíthetjük a születésszabályozást. Egy ésszerű születésszabályozás, ha szilárd pszichiátriai alapokon nyugszik, képes megszüntetni a pszichotikus jelleget, a veleszületett fogyatékoságot. ..

- Akárcsak a Külső Világokon ...

- Egyáltalán nem. A rasszista elveket ugyanis nem említettem. Én csak a mentális és fizikai fogyatékoságokról beszéltem. an1elyek minden fajnál megtalálhatók.

És mindenekelőtt a születési rátát kell a halálozási ráta alatt tartani mindaddig, amíg egy egészséges egyensúly létre nem jön.

Cellioni vadul közbevágott:

- Nincs meg a technikai háttérünk és a nyersanyagforrásunk a robot-hidroponikus technológia bevezetéséhez. Legalább öt évszázadra volna szükségünk a megszerzésükhöz. Azonkívül a Föld hagyományai, akárcsak az etnikai hiedelmek, tiltják a robottechnika és a mesterséges étel bevezetését. Próbálja csak meg, Keilin, tárja a nyilvánosság elé a dolgot. Nem ér el vele semmit. Senki nem fog figyelni rá, csak megzavarja vele az embereket, és gyengíti az akaratukat.

Keilin türelmetlenül vágott közbe: - Titkár úr, ön háborút akar?

- Hogy háborút akarok-e? Micsoda arcátlan kérdés!

- Akkor a kormány mely politikusi akarják a háborút? Például ki felelős a Pacific-terv által szított pletykákért?

- A Pacific-terv? Erről meg hol hallott?

- A forrásaimat nem nevezem meg.

- Akkor majd én megmondom. Az aurorai Moreanutól hallott róla az ideúton.

Többet tudunk magáról, mint hinné, Mr. Keilin.

- Ezt elhiszem, de azt tagadom, hogy Moreanutól szereztem az információkat.

Miből gondolja, hogy nála tájékozódottam? Talán mert ő is eszköze ennek az ostoba csalásnak?

- Ostoba csalás?

- Igen. Úgy értem, a Pacific-terv egy koholmány. A koholmányok pedig arra valók, hogy zavart keltsenek. úgy gondolom, hogy a kormánya kiszivárogtatás látszatát kelti, hogy támogatást szerezzen háborús politikájához. Ez része a Föld lakói ellen folyó lélektani hadviselésnek, és a teljes pusztuláshoz fog vezetni. És ezt az elméletet a nyilvánosság elé fogom tárni.

- Nem fogja megtenni, Mr. Keilin.

- De igen.

- Mr. Keilin, az ön barátjának, Ion Moreanunak már így is éppen elég kellemetlensége támadt az Aurorán, valószínűleg azért, mert önnel barátkozott. Vigyázzon magára, nehogy hasonló kellemetlenségei támadjanak amiatt, hogy vele barátkozott. - Emiatt nem aggódom - nevetett fel kurtán a riporter, azzal felállt és elindult az ajtó felé. Enyhén elmosolyodott, amikor megpillantotta az ajtó mellett a két hatalmas férfit.

- Ezt úgy értsem, hogy máris le vagyok tartóztatva?

- Pontosan.

- És mi a vád?

- Majd később kitalálom.

Keilin távozott - de őrizet mellett.

Az Aurorán az imént leírt események tükörképe játszódott le, csak szélesebb skálán.

A Gyűlés Idegenügynöksége már napok óta ülésezett - pontosabban azóta, hogy Ion Moreanu és Konzervatív Pártja bejelentette, kieroszakolja a bizalmatlansági indítvány megszavazását. Hogy ez nem sikerült, az jobbra a Függetlenek magasabb hadvezetésének és az Idegenügynökség tevékenységének volt köszönhető.

Hónapokon át gyűlt a bizonyíték, és mire kiderült, hogy a bizalmatlansági indítvány mégiscsak a Függetleneknek köszönhető, az Ügynökség sajátos módon reagált.

Moreanut a saját lakásában fogták el, és házi őrizetbe vették. És bár a körülményeket tekintve a házi őrizetbe vétel nem volt legális eljárás - ezt Moreanu a kelletténél többször is hangsúlyozta -, eredményt sem hozott.

Moreanut három napon át faggatták, s bár udvariasan tették, a kérdezgetés hangneme nem volt mentes az érzéketlenségtől. A hét inkvizítor váltotta egymást, és mindvégig ült, miközben Moreanu óránként csupán tíz percre ülhetett le.

Három nap után a módszer hatni kezdett. Rekedtre kiabálta magát, miközben követelte, hogy szembesítsék azzal, aki megvádolta. Belefáradt abba, hogy megtudja, valójában mivel is vádolják. Elfűlő hangon üvöltözte, hogy az eljárás illegális.

Végül a fejére olvasták a bűneit. ...

- Ez nem lehet igaz! Ez nem lehet igaz!

Moreanu kimerülten csak a fejét ingatta, amint világossá vált előtte, hogy mibe keveredett.

Amikor kétségbe vonta a bizonyítékok valóságát, elárulták neki, hogy az egész vizsgálatot az Idegenhivatal Nyomozóirodája folytatja le, nem a bíróság ...

Az elnök kalapácsa végül lesújtott. Hatalmas termetű férfi volt. Bő egy órán át összegezte a vizsgálat eredményét, miközben a kihallgatásnak csupán elenyésző részét idézte. Azt mondta:

- Ha csak néhány személlyel konspirált volna az Aurorán, azt megértenénk és

megbocsátanánk. Ilyen hibát sok ambiciózus ember követett már el a történelem során. Csakhogy egyáltalán nem erről van szó. Bennünket az a buzgóság rémít meg, amivel együttműködik a Föld tudatlan és szubhumán elemeivel. Súlyos, terhelő bizonyítékaink vannak arra vonatkozóan, hogy ön a Föld legalja népevel konspirált...

Az elnököt Moreanu artikulátlan üvöltése szakította félbe: - De hát az indíték! Miféle indítékom lett volna rá ...

A vádlottat visszaültették a helyére. Az elnök pedig az ajkát biggyesztve lemondott a beszéd további részéről, és improvizálni kezdett.

- Ennek a bizottságnak nem az a feladata, hogy az indítékait kutassa. Mi feltártuk az ügy bizonyítékait. A bizottságnak vannak bizonyítékai. - Szünetet tartott, és végigpillantott a bizottság tagjain, majd folytatta:

- Azt hiszem, e bizonyítékok alapján kijelenthetem, ön a Föld emberanyagát akarta felhasználni annak érdekében, hogy diktátorát az Aurorára juttassa. De amíg ezeket a bizonyítékokat fel nem használják, nem teszünk további lépéseket az ügyben, csupán megállapítjuk, hogy a feltételezett büntett összegegyeztetetlen a kihallgatás során tanúsított magatartásával.

Ennél a pontnál visszatért eredeti beszédéhez.

- Mi, akik itt ülünk, valamennyien hallottunk az úgynevezett "Pacific-terv"-ről, amely a pletykák szerint a Földnek azon szándékát testesíti meg, hogy visszaszerezze elveszett tartományait.

Szükségtelen e helyütt hangsúlyozni, hogy minden ilyesfajta szándék kudarcra van ítélve. A végzetünk mégsem elképzelhetetlen. Egyetlen dolog okozhatja a vesztünket, és ez a belső gyengeség. A genetika napjainkban még nem kiforrott tudomány. Még csak húsz generáció van mögöttünk, de máris felütötte a fejét néhány nemkívánatos jelenség, amely gyengíti az Aurora acélkemény védőpajzsát.

Ilyen a Pacific-terv is, amely a saját bűnözőinket és árulóinkat használja fel ellenünk, akik, ha megtalálják a megfelelő utat, a földlakók kezére tudják játszani az Aurorát. Az Idegenügynökség bizottságának a feladata, hogy megbirkózzon ezzel a fenyegetéssel. A vádlott személyében egy ilyen összeesküvőre találtunk. Folytatnunk kell. ...

A beszédet mindenesetre folytatta. A végén Moreanu ökölbe szorította a kezét, és sápadtan, tágra nyílt szemmel azt mondta: - Szót kérek.

- Megadom a szót - felelte az elnök.

Moreanu felállt, és lassan körbepillantott. A terem, amely a közösségi hullámhossz segítségével hetvenötmillió embernek adott helyet, egyébként üres volt. Csak az inkvizítorok, a hivatalos jegyzők voltak jelen - no és az örök.

Igazi hallgatósággal könnyebben ment volna. De így most kihez beszéljen? Egyik arcra a másikra pillantott hát, ennél jobbat nem is tehetett.

- Először is - kezdte -, nem ismerem el ennek a vizsgálatnak a legális voltát.

Nem biztosította az alkotmányos jogaimat. Egy bíróságnak nem nevezhető csoport hallgatott ki, ráadásul magánszemélyek olvasták a fejemre a bűneimet. Nem adtak lehetőséget arra, hogy védjem magam. Lényegében egy előre bizonyított vádat hoztak fel ellenem, amit csak felolvasni kellett. Teljes egészében tagadom, hogy részt vettem volna bármilyen összeesküvésben, amely valamilyen alapvető intézmény ellen irányult volna.

Nyíltan és nyomatékosan vádoló a bizottságot, hogy a hatalmát felhasználva igyekszik megnyerni politikai csatáit. Nem az árulás az én bűnöm, hanem az, hogy más a véleményem. Nem értek egyet az olyan politikával, amely az emberi faj triviális és embertelen célból történő megsemmisítésére törekszik.

Sokkal inkább segítő kezet kívánok nyújtani azoknak az embereknek, akiket kemény és boldogtalan életre kárhoztattak, pusztán azért, mert nem az Ő, hanem a mi őseink léptek először a Külső Világokra. A mi technológiánkkal és nyersanyagforrásainkkal felfejlődhetnek ...

Az elnök hangja túlharsogta Moreanu amúgy is halk beszédét:

- Ön túllépi a határokat. A bizottság kész meghallgatni a védekezésévei kapcsolatos megjegyzéseit, de a földlakók jogairól szóló prédikáció e meghallgatás legitim határain kívül esik.

A meghallgatást hivatalosan berekesztették. Mindenki megegyezett abban, hogy nagy győzelme volt ez a Függetleneknek. A Bizottság tagjai közül egyedül Franklin Maynard volt elégedetlen. Maradt benne némi kétség.

Kíváncsi volt. ..

Megpróbálkozhat vele még egyszer utoljára? Megszólalhat egyáltalán, hogy utána megint csak egy földi nagykövet-majom maradjon? Gyorsan döntött, és akcióba lépett. Csak egy apró szünetre volt szüksége, hogy tanút állítson, mert számára egy földivel való magánjellegű kapcsolat is veszélyes lehet.

Franklin Mynard nem sok figyelmet szentelt a nyomorult férfinak. A Föld külügyi diplomatái általában alacsony, szikár, ráncos, gyenge alakok voltak.

Ez egyfajta védekezés is volt, hiszen a Külső Világok nagy kihívást jelentettek mindenki számára. Az Aurora mindig is elbűvölte a diplomatákat, nem egy esetben vonakodtak visszatérni a Földre. És ami még rosszabb és veszélyesebb, a csillagok eme félistenei egyre növekvő szimpátiát keltettek a Föld nyomortelepeinek lakóiban.

Hacsak nem azon kapja magát egy nagykövet, hogy visszautasítják a szolgálatait. Hogy semmibe veszik. Attól fogva már nem a Föld hűséges képviselője, aminek képzelik, hanem egy korrumpálható alak.

Luiz Moreno, a Föld aurorai nagykövete alig érte el a százhatvan centis magasságot, kopasz volt, lapos homlokú, a szakálla enyhén rózsaszínbe fordult, míg a szemét vörös karika szegélyezte. A legenyhébb hideg is megviselte, ezért folyton zsebkendőjét szorongatott a kezében. Mindezek mellett igen intelligensnek bizonyult,

Franklin Maynard számára azonban mind a látványa, mind a hangja visszataszító volt. Minden köhüntésre jobban felfordult a gyomra. és megborzongott, valahányszor a nagykövet kifújta az orrát.

- Kegyelmes Uram, azért kértem a találkozót, mert informálni szeretném arról, hogy a Gyűlés döntése értelmében önt vissza fogja hívni a kormánya.

- Igen kedves öntől, tanácsos. De már gyanítottam a dolgot. És milyen okból?

- Az ok nem képezheti e beszélgetés tárgyát. Végül is egy uralkodó államnak megvan a kiváltsága, hogy egy idegen képviselőt persona non gratá-nak nyilvánít-e vagy sem. Nem hiszem, hogy ezt magyaráznom kellene önnek.

- Nos hát, rendben van. - A nagykövet elhallgatott, és elnézést morogva a zsebkendője után kotorászott. - Ez minden?

- Nem egészen - válaszolta Maynard. - Van egy-két dolog, amit még el akarok mondani. Maradjon itt!

- Megtisztel! - A nagykövet amúgy is piros orra egy árnyalattal sötétebbre váltott.

- Az ön világa, Kegyelmes Uram - közölte Maynard dölyfösen -, háborús szándékáról tett tanúbizonyságot, amit mi itt az Aurorán igen zavarónak és teljesen szükségtelennek tartunk. Bízom benne, hogy ha majd egyszer visszatér a Földre, alkalmat talál arra, hogy a befolyását felhasználva megakadályozza az olyan ellenséges megnyilvánulásokat, mint a legutóbbi New York-i eset, amikor a csöcselék meglincselt két aurorait. Legközelebb nem elégszünk meg a bocsánatkéréssel.

- De hát az az eset a felfokozott érzelmek miatt történt, Maynard tanácsos. A fiatalok utcai lövöldözéseit nem tekinthetjük politikai túlkapásnak.

- Az eset sok tekintetben az ön kormányának néhány intézkedésére vezethető vissza. Például Mr. Ernest Keilin letartóztatására.

- Ami viszont teljes egészében belügy - szúrta közbe a nagykövet csendesen.

- És egyáltalán nem olyasmi, ami a Külső Világokkal szemben tanúsított jó szándékot bizonyítja. Keilin egyike volt azoknak a földieknek, akik mostanáig hallatni tudták a hangjukat. Elég intelligens volt ahhoz, hogy felismerje, semmilyen isteni jog nem védi a felsőbbrendű embert, pusztán mert felsőbbrendű. A nagykövet felállt.

- Nem érdekelnek az Aurorán divatos fajelméletek.

- Egy pillanat. A kormánya rá fog jönni, hogy a maga ügynöke, Moreanu letartóztatása nem tesz jót némely tervüknek. Ki szeretném hangsúlyozni, hogy mi itt az Aurorán annyival intelligensebbek vagyunk, hogysen ezt a letartóztatást megejtették volna. Ezzel időt adtunk volna nekik.

- Moreanu az én ügynököm? Nos, tanácsos úr, ha diszkreditálnak, én valóban elmegyek. De a diplomáciai védettség hiánya nem befolyásolja a személyi védettséget, ha mint tiszteletre méltó férfiút kémkedéssel vádolnak meg.

- Hát nem ez a munkája?

- Az Aurorán valóban úgy tartják, hogy a diplomácia és a kémkedés ugyanaz?

A kormányom ezt örömmel hallaná. Megtesszük a megfelelő óvintézkedéseket. - Ön védi Moreanut? Tagadja, hogy a Földnek dolgozott?

- Csak magamat védem. Ami Moreanut illeti, nem vagyok ostoba, hogy bármit is mondjak.

- Miért lenne ez ostobaság?

- A saját magam védelme nem volna-e egyenlő az ő megvádolásával? Nem vádolom és nem is védem. Az ön kormánya Moreanuuval vesződik, az enyém Keilinnel, akit ön, gyanítom, hajlamos a védelmébe venni. Áru mindkét eset belügy. Én most távozom.

A társalgás befejeződött, és újból megjelent a fal. Hijkman gondterhelt pillantást vetett Maynardra.

- Mi a véleménye róla? - kérdezte Maynard mogorván.

- Nem válik a dicsőségünkre, hogy egy ilyen pojáca szabadon mászkál az Aurorán.

- Egyetértek, de mégis ... mégis ...

- Igen?

- Mégis olyan érzésem van, hogy mi úgy táncolunk, ahogyan ő füttyül. Maga tud Moreanuról?

- Természetesen.

- Bűnösnek fogják találni, és elküldik valamelyik aszteroidára. A pártja széthullik. És mindenki arról fog beszélni, hogy ez a Föld pusztulásának előjele. - Valóban úgy gondolja, hogy ez a helyzet?

- Nem vagyok benne biztos, Hond, a Bizottság elnöke azt javasolta, terjesszük el, hogy a Pacific-terv nem más, mint a Föld kísérlete arra, hogy belső árulókat toborozzon a Külső Világokon. De én ezt nem hiszem. A tények ellene szólnak. Például honnan szereztünk bizonyítékokat Moreanu ellen?

- Azt bizony nem tudom.

- Az ügynökeink szerezték őket. De hogyan? A bizonyítékok túlságosan is meggyőzőek voltak.

Moreanu jobban is uralkodhatott volna magán ...

Maynard tétovázott. Úgy tűnt, el fog pirulni, de nem tette.

- No, ne kerüljessük a dolgot: én azt hiszem, hogy maga a teresztriális nagykövet szolgáltatta a legfőbb bizonyítékot. Azt hiszem, kihasználta Moreanu Föld iránti szimpátiáját, hogy a bizalmába avassa, azután meg elárulja.

- Mi okból?

- Nem tudom. Talán hogy biztosítsa a háborút, talán ... ez a Pacific-terv miránk vár.

- Azt nem hiszem.

- Megértem. Nincs rá bizonyítékom. Csupán gyanakszom. A Bizottság sem hinne nekem. Úgy tűnik, ez az utolsó beszélgetésem a nagykövettel felfedett valamit, csak feszélyezett a megjelenése, és jobbra azzal voltam elfoglalva, hogy ne nézzek rá. - Vagyis az érzelmei irányították, barátom. Undorító az ilyen gyengeség. Hallottam, delegátusnak jelölték a Hesperuson tartandó Bolygóközi Konferenciára. Gratulálok.

- Köszönöm - mondta Maynard szórakozottan.

Luiz Moreno exnagykövet boldog volt, hogy visszatérhet a Földre. Végre elszakadhat a mesterséges tájtói, amelynek nincs saját életformája, rajta csak a tájat birtokló lények saját akaratából telepedett meg az élet. Elszakadhat a túlságosan tökéletes férfiaktól és nőktől, meg a mindenütt jelenlévő robotjaiktól.

Visszatér a nyüzsgő emberek, a csoszogó lábak világába, ahol folyton az oldalába fúródik egy könyök, s ahol minden lépésnél a tarkóján érzi valakinek a leheletét.

Nem mintha alkalma nyílt volna élvezni ezeket az érzeteket. Az első napjai azzal teltek, hogy a Föld kormányzatának fejeiseivel találkozott rövidebb-hosszabb eszmecsereére. Közel egy hét múlt el, mire eljött az óra, amelyben végre gondolhatott a pihenésre.

Ennek érdekében a földi luxus egyik legkritkább kellékét, a tetőkertet vette igénybe. Vele volt Gustav Stein is. a kétes hírű pszichológus, aki, akárhogy is vesszük, a Terv - így nevezték a pletykák a Pacific-tervet - egyik fő támogatója volt.

- A megerősítő tesztek mostanra már befejeződtek, ugye? - kérdezte Moreno ijesztően elégedett modorban.

- Mostanra. Csak mostanra. Nagyon sokat kellett talpalnunk.

- Akkor minden rendben lesz. Annak, aki közel egy évet élt az Aurorán, mint én is, nem lehet kétsége afelől, hogy a helyes úton járunk.

- Hmm. Akárhogy is, nekem csak a laboratóriumi jelentések számítanak.

- Teljesen jogosan. - Moreno teste valósággal megfeszült a kárörömtől. - Egy nap majd másképpen lesz. Stein, maga nem találkozott ezekkel az emberekkel, a Külső Világról valókkal. Legfeljebb turistákkal akadhatott össze valamelyik hotelben vagy az utcán, amint elhaladtak maga mellett csukott kocsijaikban, amikben személyre szabott légkondicionáló van beépítve, hogy kifinomult orrukát ne bántsa az itteni levegő; s amint periszkópon át figyelték a környezetet, mert irtóznak attól, ha megérinti őket egy földlakó.

Ezzel szemben nem találkozott velük a saját világukon, ahol biztonságban vannak szédítő, ám rothadó környezetükben. Menjen csak el, és érezze, milyen az, amikor lenézik az embert. Menjen csak el, és akkor majd meg lesz elégedve azzal a tenyérszikkadt zöldterülettel, amin a lába tapodhat.

És amikor megpendítettem a megfelelő húrokat, Ion Moreanu elbukott. Ion Moreanu, az egyetlen ember, aki képes volt arra, hogy megértse más emberek gondolatvilágát. Most ezzel a válsággal kell megküzdenünk. És akkor sima út áll majd előttünk.

- Elégtétel! Elégtétel!

- Ami Keilint illeti - mondta inkább magának, mint Steinnek - mostanra már kiszabadulhatott. Aligha tudhatott olyasmit, ami valakit is veszélybe sodorna. Ami azt illeti, van egy ötletem. A bolygóközi kongresszus egy hónapon belül megkezdődik a Hesperuson. Oda kellene küldeni tudósítóként. Ez részünkről a megbecsülés jele volna, ugyanakkor egész nyárra megszabadulnánk tőle. Azt hiszem, ezt el lehet rendezni.

Úgy is lett.

A Külső Világok közül a Hesperus volt a legkisebb település, a legkésőbbben megalakult, ugyanakkor a legtávolabbi is. Innen a neve. Fizikai értelemben nem a legalkalmasabb település egy ilyen nagy horderejű diplomáciai találkozó színhelyéül, mivel fejletlen infrastruktúrával rendelkezett. Például a közösségi hullámhosszhálózata nem volt képes összefogni az ötven bolygó valamennyi delegátusát. azok titkárait és adminisztrátorait. Ezért aztán a találkozót a delegátusok személyes jelenlétével tartották meg, egy erre alkalmassá tett épületben.

A találkozó helyszínének megválasztása mégis bírt némi szimbolikus jelentőséggel, ami azonban gyakorlatilag senkinek sem tűnt fel. A Hesperus a Földtől legtávolabbi első bolygó. De nem csupán a százegynéhány parszek fizikai távolság miatt, hanem mert a Hesperus volt az első olyan település, amelyen a Faunusról való emberek hoztak létre kolóniát.

Ilyen értelemben második generációs településnek számított, s olyannak, amely nem dicsekedhetett a "Föld Anyá"-val. Számára a Föld legfeljebb a csillagok közt megbúvó nagymama lehetett.

Ahogy az ilyen találkozókon szokás, az ülések alkalmával kevés érdemi munkát végeztek. A hivatalos találkozókat amúgy is csak a hírügynökségi jelentések miatt tartották meg. A valóságos üzletek a folyosókon és az éttermekben köttettek, ahol - miközben felszolgálták a levest vagy a desszertet - még a megoldhatatlannak vélt konfliktusok is elsimultak.

A különleges körülmények azonban különleges problémákat is felvetettek. A közösségi hullámhossz sehol nem volt annyira fejlett és mindent átfogóan alkalmazott, mint az Aurorán. Az onnan delegált magas férfiak szemében valamelyest visszataszítónak tűnt tehát, hogy szemtől szemben kell társalogniuk a delegátusokkal, s nem áll rendelkezésükre az adást megszakító gomb kényelme.

Kényelmetlen pillantásokat vetettek egymásra, nem mertek a másik tányérjába nézni, és kínosan kerültek mindennemű érintést, Itt ugyanis még robotok sem voltak.

Ernest Keilin, az egyetlen Földről akkreditált tudósító, az imént leírt felületes mértékben volt tisztában ezekkel a dolgokkal. A lényegét ő sem látta meg. Mint ahogyan senki sem, aki egy többségi társadalom képviselője, s egy elszigetelt, félelmet keltő helyen találja magát.

Mindazonáltal a találkozó harmadik hetében a Hesperus kormánya által adott vacsorán Keilin a legtöbb félelmén már túladott. Egyes feszültségek azonban nem oldódtak benne.

A vacsora után a társaság kis csoportokra esett szét. Keilin ahhoz a csoporthoz csatlakozott, amelynek az aurorai Franklin Maynard is tagja volt. Lévén a legnagyobb Külső Világról való, egy riporter számára a legkiválóbb potenciális alanynak számított.

Maynard könnyedén társalgott, miközben bele-belekortyolt hesperidesi koktéjába. Amikor véletlenül hozzáért valakihez, mesterien palástolta az érzéseit.

- A Föld - kezdte -, lényegében semmit nem tehet ellenünk, ha nem kívánunk részt venni egy bizonytalan kimenetelű katonai kalandban. Az ilyen kalandok elkerüléséhez elengedhetetlen a gazdasági egység. Vegye csak észre a Föld, hogy gazdasága mennyire a miénktől függ, hogy mennyi minden van, amit csak tőlünk tud beszerezni. Akkor majd nem vitatkozik velünk az élőhelyek kérdéséről. És ha egyesülünk, a Föld nem mer majd megtámadni bennünket. És le fog mondani a haszontalan atommotorok iránti vágyáról - vagy nem, ahogy akarja.

Fennhéjázó pillantást vetett Keilinre, aki szükségét érezte, hogy kifejtse véleményét:

- Csakhogy az áruikat, tanácsos úr - úgy értem, azokat, amiket a Földre szállítanak -, nem nekünk adják. Azokat mezőgazdasági termékekre cseréljük át.

Maynard negédesen mosolygott.

- Igen, azt hiszem, ezt a tényt a Tethys küldötte is megemlítette már. Terjedőben van közöttünk az a téveszme, hogy csak a Földről szerezhető be jó vetőmag ...

Egy rideg hang szakította félbe:

- Én nem a Tethysről jöttem, és állítom, hogy amiről ön beszél, az nem téveszme.

Én rozst természetek a Rheán, és nem vagyok képes megduplázni a termésemet. És még az íze sem ugyanolyan, mint a földi rozsa. - Mondanivalóját az egész hallgatóságnak címezte. - Így is már öt éve alkalmazok egy tucatnyi földi mezőgazdasági munkást, akik a robotokat felügyelik. Tudják, ők csodát képesek művelni a földdel. Ahová csak odaköpnék, tizenöt láb magasra nő a rozsa. Ez valamelyest segít a gondokon. Mint ahogyan a földi vetőmag alkalmazása is. De az abból származó mag már nem alkalmas vetésre.

- Az ön földjét ellenőrizte a kormány mezőgazdasági hivatala? - kérdezte Maynard. A rheai erre dölyfösen válaszolt:

- Nincs annál jobb termőföld az egész szektorban. És a rozsa is első osztályú. Elküldtem belőle egy félkilóyt a Földre táplálkozás-egészségügyi vizsgálatra, és kiváló minősítést kapott. - Elgondolkozva vakarta meg az állát. - Én az ízéről beszéltem. Az valahogy nem az igazi ...

Maynard megpróbálta másra terelni a szót.

- Az íz pillanatnyilag másodlagos kérdés. Ha a földi kisemberhordák éhezni kezdenek, úgylis hozzánk fognak szaladni. Nekünk csak az ízről kell lemondanunk. nekik viszont az atomenergiáról, a nagyüzemi farmokról meg a felszíni járművekről. Nem is volna rossz ötlet az ismerős földi ízek nélkül szállítani a gabonát. Részeseítsük előnyben a saját világunkon megszokott ízeket. amelyek - ha megadjuk nekik a lehetőséget - kiállhatják a próbát.

- Úgy? - mosolyodott el a rheai. - Ha jól figyeltem meg, ön Földön termesztett dohányból készült szivart szív.

- Ez csak egy szokás, amit bármikor megváltoztathatok.

- Akár úgy, hogy leszokik a dohányzásról. A magam részéről a dohányfüstöt legfeljebb moszkítóirtásra használnám.

Tüntetően hangosan felnevetett és elhagyta a társaságot. Maynard kissé sértődötten meredt utána.

Keilin számára ez a rozsról és dohányról szóló kitérő egy kis elégtételt jelentett.

Az ő szemében az ilyen személyeskedések bizonyos galaktopolitikai eszmék visszatükrözésének bizonyultak. A Tethys és a Rhea ugyanúgy a galaktikus dél legnagyobb bolygói, ahogyan az Aurora a galaktikus északé. Mindhárom bolygó egyenlő mértékben rasszista és elzárkózó. Véleményük a Földről meglehetősen egyszerű, ám egybehangzó. Az ember azt hihetné, hogy e tekintetben nem is lehet vita közöttük.

Csakhogy az Aurora volt a Külső Világok közül a legrégebbi, a legfejlettebb és katonailag is a legmodernebb - és emiatt az összes világ fölötti egyfajta morális vezetői szerepre törekedett. Ez egymagában elégnak bizonyult ahhoz, hogy ellentéteket szítson, és a Rhea meg a Tethys a gyűjtőhelyévé vált mindazoknak, akik nem ismerték el az Aurora vezető szerepét.

Keilin komoran konstataálta ezt a helyzetet. Ha a Föld csak részben is, de képes volna megítélni saját helyzetét, először csak egy vonatkozásban, majd apránként minden tekintetben ...

Kíváncsian pillantott Maynardra, szívesen vitatkozott volna vele arról, hogy mindennek vajon milyen kihatás a lesz az elkövetkező napok tárgyalásaira. Az aurorai azonban hallgatagabbnak tűnt, mint amennyire az az udvariasság keretein belül megengedett.

Ekkor egy altitkár vagy másodrendű hivatalnok vonult el fennhéjázón a beszélgető csoportok mellett. Üdvözlésül Maynard felé intett.

Keilin figyelte, amint az aurorai félrevonul az újonnan érkezettel, és suttogva társalogni kezdenek. A szájmozgásukat figyelve - jóllehet hallótávolságon kívül voltak - leolvashatta Maynard szájáról a "Micsoda?" felkiáltást. Ezt követően egy papírért nyúlt, amelyet a hírhozó nyújtott át neki.

Mindezek következményeként a másnapi ülés egészen másképpen zajlott le, mint azt Keilin elképzelte.

A részleteket az esti televízióadásból tudta meg. Úgy tűnt, a Föld kormánya jegyzéket küldött a konferencián részt vevő valamennyi kormánynak. Ebben figyelmeztette őket, hogy mindenfajta katonai vagy gazdasági egyezményt a Föld elleni barátságtalan aktusnak tekint, és ennek megfelelően ellenintézkedéseket foganatosít. A jegyzék egyenlő mértékben ítélte el mind az Aurorát, mind a Tethyst és a Rheát. A Föld ellen irányuló imperialista összeesküvéssel vádolta őket.

- Ostobák! - csikorgatta a fogát Keilin, és kétségbeesésében legszívesebben a falba verte volna a fejét.

- Bolondok! Ostobák! Hülyék! - Az átkozódást csak akkor hagyta abba, amikor már teljesen kimerült a szókészlete.

A konferencia soron következő ülésén a feldühödött delegátusok nem engedték, hogy figyelmen kívül hagyják az elégedetlenkedő hangokat. Az ülés végére a Föld és a Külső Világok közti kereskedelem ügyét a planetáris hatalmak küldötteiből álló bizottság kezébe helyezték.

Még az Aurora sem reménykedett ilyen könnyű és teljes sikerben. Keilin hazaúton a Földre mindennél jobban kívánta, hogy a kamerák elé állhasson, no nem azért, hogy szerepeljen, hanem hogy világgá kürtölhesse a gyűlöletét.

A Földön néhányan mégis elégedett mosollyal nyugtázták a történeteket.

Visszaérve otthonába, Keilin hangja is elhalkult, már nem követelte oly harsányan a gyors cselekvést.

Népszerűsége éppoly mértékben csökkent, amilyen iramban a kereskedelmi korlátozások száma nőtt. Legelőször is a Külső Világok bevezettek egy igen szigorú exportengedélyezési eljárást. Másodszor megtiltották minden olyan alapanyagot a Földre szállítását, ami felhasználható a hadiiparban. Harmadsorban széles körű kutatást végeztek arra vonatkozóan, hogy hadi szempontból mi minősülhet hasznosnak.

Az importált luxus - és ami azt illeti, az importált szükségleti cikkek - ára oly mértékben felszökött, hogy már csak néhányak számára maradt elérhető.

Így aztán az emberek tüntetni kezdtek, egyre hangosabb kiáltások hallatszottak, egyre több zászlót lengetett a szél, és a követségek ablakaira is soha nem látott mennyiségben kezdtek zúdulni a kövek.

Keilin is rekedtre kiabálta magát, s úgy érezte, megőrül.

Mígnem Luiz Moreno hirtelenjében fel nem ajánlotta, hogy aurorai exnagyköveti és jelenlegi tárca

nélküli miniszteri minőségében megjelenik Keilin műsorában egy kötetlen beszélgetésre.

Keilin számára ez az újjászületés lehetőségét jelentette. Jól ismerte Morenót, nem egy ostoba alak. Morenóval a stúdióban meggyőzheti a nézőket arról, hogy ő a legnagyobb. Moreno válaszaival el tud oszlatni néhány félreértést. A pusztán tény, hogy Moreno az Ő - az ő - műsorát kívánja szócsőként használni, azt jelenti, hogy egy jóval rugalmasabb és érzékenyebb külpolitikára van kilátás. Lehet, hogy Maynardnak van igaza, és érzik a szűkösebb napok közeledtét, s az fog történni, amit megjósolt.

A kérdéseket tartalmazó listát természetesen előre átadták Morenónak, de az exnagykövet kijelentette, hogy valamennyi kérdésre válaszol, sőt azokra is, amelyek spontán merülnek fel.

Minden tökéletesnek tűnt. Talán túl tökéletesnek is, ám a pillanatnyi helyzetben legfeljebb egy bolond aggódott volna a részletek miatt.

Az előkészületek a megfelelő hírverés mellett folytak - és amikor ott ültek szemben egymással a stúdióban, a nézettségi fokot jelző piros nyíl a kétszázmillió készüléket jelentő vonal fölé ugrott. És minden készülékre átlagosan 2,7 nézőt számíthattak.

Elérkezett az adás ideje.

Keilin lassan megvakarta az állát, és a jelet várta. Azután elkezdődött.

KÉRDÉS: Moreno úr, a kérdés, amely pillanatnyilag az egész Földet izgatja, a háború lehetőségét firtatja. Gondolja, hogy háború lesz?

VÁLASZ: Ha a kérdés csak magára a Földre vonatkozna, azt válaszolnám, NEM LESZ. A Föld történetében már olyan sok háború volt, hogy megtanulhattuk, milyen keveset nyerünk vele.

KÉRDÉS: Azt mondta, "ha a kérdés csak magára a Földre vonatkozna ... ". Ez alatt azt érti, hogy a háború lehetőségét egy ellenőrzésünkön kívül álló faktor fogja befolyásolni?

VÁLASZ: Nem mondtam, hogy "fogja", én feltételes módot használtam. A Külső Világok nevében természetesen nem beszélhetek. A Galaxis történelmének ebben a fontos pillanatában nem tehetek úgy, mintha ismerném az indítékaikat és a szándékaikat. Lehetséges, hogy a háború mellett döntenek. Én remélem, hogy nem. Ha mégis úgy történik, hogy igen, akkor védekeznünk kell. Mindenesetre mi nem fogunk támadni. Nem mi fogjuk az első csapást mérni.

KÉRDÉS: Ha jól értem tehát, az ön véleménye szerint nincs a Föld és a Külső Világok között olyan alapvető nézetkülönbség, amit tárgyalással ne lehetne eloszlatni?

VÁLASZ: Úgy van. Amennyiben a Külső Világok is őszintén óhajtják a megoldást, a megegyezés nem várthat sokáig magára.

KÉRDÉS: Ebben benne foglaltatik az emigráció kérdése is?

VÁLASZ: Természetesen. A mi szerepünk ebben az ügyben tiszta és feddhetetlen.

A dolgok mai állása szerint pillanatnyilag kétszázmillió emberi lény foglalja el az univerzumban rendelkezésre álló terület kilencvenöt százalékát. Hatmilliárd - vagyis az emberiség kilencvenhét százaléka - pedig a fennmaradó öt százalékot. Ez méltánytalan, mi több, tarthatatlan. A Föld ezen igazságtalanság ellenére is hajlandó fokozatosan megoldani a problémát. De szándékában áll a megegyezés. Meg kell állapodnunk az ütem és a méltányos megszorítások tekintetében. A Külső Világok viszont nem hajlandók tárgyalni e témákról. Immár öt évtizede visszautasítják minden, a tárgyalásokra tett erőfeszítésünket.

KÉRDÉS: És ha a Külső Világok részéről folytatódik ez a magatartás. akkor ön szerint lesz háború?

VÁLASZ: Nem hiszem, hogy folytatódna ez az attitűd. Kormányunk továbbra is hisz abban, hogy a Külső Világok előbb-utóbb ráébrednek a helyzet lényegére, és hogy igazság- és jogérzetük nem halt el, csupán szunnyad.

KÉRDÉS: Titkár úr, térjünk át egy másik kérdésre. Nem gondolja, hogy a Külső Világok által a Földdel való kereskedelem ellenőrzésére felállított Egyesült Világok Bizottsága veszélyt jelent a békére?

VÁLASZ: Amennyiben az intézkedéseik nem tükrözik a Külső Világoknak a Föld elszigetelésére vagy a gazdaság gyengítésére irányuló törekvését, akkor mondhatom, hogy nem.

KÉRDÉS: Milyen intézkedésekre gondol. sir?

VÁLASZ: Például a csillagközi kereskedelem megszigorítására, aminek eredményeként a hitelek összege máris a három hónappal ezelőtti érték egytizedére csökkent.

KÉRDÉS: Az ilyen megszorítások valóban komoly gazdasági veszélyt jelentenek a Földre? Vagy nem igaz, hogy a Földnek a Külső Világokkal folytatott áruforgalma csupán jelentéktelen hányada a földi

kereskedelemnek? És nem lehetséges, hogy a Külső Világokról importált javak legjobb esetben is csak a lakosság elenyésző kisebbsége részére hozzáférhetőek?

VÁLASZ: Az ön kérdése kiválóan prezentálja az elszigetelési politika híveinek alapvető tévhitét. A csillagközi kereskedelem napjainkban valóban csak öt százalékot tesz ki, ám atommotorjaink kilencven százalékát importáljuk. A tóriumnak pedig nyolcvan százalékát, a céziumnak hatvanöt, a molibdénnek és az ónnak hatvan százalékát. És a listát a végtelenségig folytathatnám, amiből látható, hogy az az öt százalék rendkívül fontos, mondhatnám életbevágó jelentőségű. Ilyenformán, ha egy gyártó egy hajórakomány acélmegmunkáló berendezést vásárol a Rheáról, akkor az nem csupán neki jelent hasznot. Abból haszna van mindenkinek, aki a Földön acélterméket használ fel.

KÉRDÉS: És az nem igaz, hogy a Föld csillagközi kereskedelmét megszorító, érvényben lévő rendeletek szinte a nullára korlátozzák a vetőmag- és jószágexportunkat? Ez vajon nem jótétemény a saját éhező embereinkkel szemben?

VÁLASZ: Ez megint egy alapvető tévedés. Hogy a Föld élelmiszerkészlete tragikusan lecsökkent, az igaz. Ezt még a kormány sem tagadja. De az élelmiszerexportunk ezt a készletet nem csökkenti jelentős mértékben. A Földön fellelhető élelmiszer-mennyiség egy százalékának mindössze egyötödét exportáljuk. és cserébe olyan értékes műtrágyákat és mezőgazdasági eszközöket kapunk, amikkel jelentősen tudjuk növelni a hatékonyságot. Ilyenformán, ha a Külső Világok kevesebb élelmiszert vásárolnának tőlünk, azzal az amúgy is kevés tartalékunkat tizedelnék meg.

KÉRDÉS: Beismeri, Moreno úr, hogy ezért a helyzetért részben a Földet terheli a felelősség? Más szóval azt is kérdezhetném: nem volt-e diplomáciai baklövés frissiben közzétenni a Külső Világok szándékáról szóló lázító hatású közleményt azelőtt, hogy a nevezett szándékok a Bolygóközi Konferencián lényegében még meg sem fogalmazódtak?

VÁLASZ: Az én véleményem szerint azok a szándékok akkor már teljesen nyilvánvalóak voltak.

KÉRDÉS: Bocsásson meg, sir, de én ott voltam a konferencián. Amikor közzétették azt a jegyzéket, a Külső Világok delegátusai között majdhogynem patthelyzet alakult ki. A Rhea és a Tethys határozottan ellenezte a Föld elleni akciót, és minden esély megvolt arra, hogy az Aurorát és blokkját leszavazzák. A jegyzék kibocsátásával ez a lehetőség egy csapásra megszűnt.

VÁLASZ: Nos hát, mi a kérdése, Mr. Keilin?

KÉRDÉS: Állításaimat figyelembe véve, nem gondolja-e, hogy a Föld jegyzékének kibocsátása diplomáciai tévedés volt, és csak gondos egyeztetés után lett volna szabad ezt a lépést megtenni?

VÁLASZ: Erős kifejezéseket használ. A kérdésre azonban nem tudok egyenes választ adni, mivel nem értek egyet az ön alapvető megállapításaival. Nem hiszem, hogy a Külső Világok delegátusai az ön által leírt módon viselkedtek volna. Először is köztudott, hogy a Külső Világok folyton azzal kérkednek, hogy náluk elenyészően csekély az elmezavar, a pszichózis, de még az emberi tévedés előfordulási százaléka is. Az az egyik legfőbb érvük, hogy a Földön több a pszichiáter, mint a vízvezeték-szerelő. előbbiből mégis kevés van. A konferencián megjelent delegátusok stabil társadalmuk legkiválóbb képviselői! És ön most azt akarja elhíttetni velem, hogy ezek a félistenek egy ingerült pillanatukban megváltoztatták a véleményüket, s ezzel együtt ötven világ gazdaságpolitikájának fő irányát? Nem hiszem, hogy képesek volnának ilyen gyerekes és természetellenes lépésre, ezért kijelenthetem, hogy cselekedeteiket nem a Föld jegyzéke motiválta, hanem annál sokkal mélyebb megfontolások.

KÉRDÉS: De uram, a saját szememmel láttam, milyen hatással volt rájuk az a jegyzék. Emlékszem, úgy tekintettek rá, mint valami idegen nyelven íródott, érthetetlen szövegre. Kétségtelen, hogy egészében véve a Külső Világok emberei figyelemre méltóan stabil lények, ám a Földdel szemben tanúsított magatartásuk e stabilitásnak az egyik gyenge pontja.

VÁLASZ: Ön most kérdez, vagy védőbeszédet tart a Külső Világok rasszista politikája mellett?

KÉRDÉS: Nos, ha elfogadom az ön véleményét, hogy a Föld jegyzéke nem okozott kárt, akkor mi jó származott belőle? Egyáltalán minek küldték el?

VÁLASZ: úgy gondolom, a nyilvánosság előtt már nem vitás, melyikünk hogyan ítéli meg a dolgot. Ezt a témát kimerítettük. Mi a következő kérdése? Ugye, ez lesz az utolsó?

KÉRDÉS: Igen, úgy hírlík, a Föld komoly lépéseket fontolgat a csempészek ellen.

Ön szerint ez összeegyeztethető a kormánynak azzal a véleményével, miszerint a csökkenő kereskedelem végzetes lehet a Föld jólétére nézve?

VÁLASZ: Az elsődleges szempontunk a béke, nem pedig saját jólétünk. A Külső Világok is átvettek néhány kereskedelmi megszorítást. Ez nem tetszik nekünk, igazságtalannak tartjuk őket. Mindazonáltal tartanunk kell magunkat hozzájuk, nehogy bárki is azzal vádoljon bennünket, hogy ellenségeskedést akarunk szítani. Fel vagyok hatalmazva annak első ízben történő bejelentésére, hogy az elmúlt hónapban hat, hamis földi regiszterszámot viselő csempészhajót fogtunk el, amelyek Külső Világról származó árut szállítottak a Földre. Az árut elkoboztuk, a legénységet lecsukattuk. Mindez őszinte jó szándékunkat bizonyítja.

KÉRDÉS: Külső Világról való hajók voltak?

VÁLASZ: Igen. De hamis földi regiszterszámmal, ne feledje.

KÉRDÉS: És a bebörtönzött személyek is a Külső Világokról származtak? VÁLASZ: Azt hiszem, igen. De mivel nemcsak a mi törvényeinket, hanem a Külső Világokéit is megsértették, ezért megfosztattak bolygóközi jogaiktól. Most pedig, azt hiszem, ideje volna befejezni az interjút.

KÉRDÉS: De ez ...

Ennél a pontnál hirtelen megszakadt az adás. Keilin mondatának második felét Morenón kívül senki nem hallotta:

- ... háborút jelent.

Csakhowy Luiz Moreno már nem volt adásban, Lassan felhúzta a kesztyűjét, elmosolyodott, és közönyösen megvonta a vállát.

Ezt a vállvonást sem látta senki.

A Gyűlés az Aurorán még tartott. Franklin Maynard kimerülten hagyta ott egy percre a tanácskozást. A fiára pillantott, akit most látott először tengerész-egyenruhában.

- Legalább te tisztában vagy azzal, ami történni fog, ugye?

A fiatalember válaszból sem fáradtság, sem helyeslés nem érződött: - Hát ez van, apa!

- Akkor hát téged nem is zavar semmi? Nem gondolod, hogy ebbe úgy hajszoltak bele minket?

- És az kit érdekel? Ez a Föld temetése. Maynard a fejét rázta:

- De azt csak elismered, hogy a rossz lóra tettünk? A Külső Világok törvényszegők. A Föld jogszerűen járt el.

A fiú a homlokát ráncolta:

- Remélem, nem akarsz nyilatkozatot kiadni, ahogyan a Gyűlés is tette? Én nem érzem, hogy a Föld ártatlan volna. Mi van akkor, ha virágzik a csempészet? Csak azért van, mert a Külső Világok néhány lakója hajlandó feketepiaci árat fizetni a földi élelmiszerért. Ha a Föld okosabban gondolkodna, szemet hunyna e fölött, és akkor mindkét fél jól járna. Éppen eléggé hangsúlyozza, hogy mennyire szüksége van a kereskedelemre, akkor hát miért nem tesz valamit az érdekében? Nem értem, miért kellene egyetlen aurorai vagy más külső világbeli embert azoknak a majomembereknek a karmai közt hagyni. Ha a Föld nem engedi őket szabadon, majd rákényszerítjük. Különben legközelebb senki nem lesz biztonságban.

- Azt már látom, hogy te is magadévá tetted a közvélemény álláspontját.

- Ez az én véleményem. Ha egyezik a közvéleményével, az azért van, mert logikus. A Föld háborút akar. Hát megkapja.

- De miért akar háborút, mi? Miért köti meg a kezünket? A mi egész gazdaságpolitikánk az elmúlt hónapban teljes egészében a háború nélküli megoldást szorgalmazta.

Mindezt ugyan magának mondta, de a fia a végső érveléssel válaszolt neki:

- Nem érdekel, miért akarnak háborút. Most meg kapják, és szét fogjuk lapítani őket.

Maynard visszatért a Gyűlésre, de mihelyt meghallotta a küldöttek duruzsolását, az jutott eszébe, hogy idén valószínűleg nem vet teresztrialis lucernát. Csak a tejet sajnálta. Valójában úgy érezte, hogy már a marhahús íze sem az igazi ...

A szavazásra reggel felé került sor. Az Aurora hadat üzent. Hajnalra az Aurora blokk tagjai is csatlakoztak.

A történelem tankönyvek később úgy említették, mint a Háromhetes Háborút.

Az első héten az Aurora megszállta a Plútón túli aszteroidák övezetét, és a harmadik héten a földi haderő nagy része már meg is semmisült a Szaturnusz pályáján belül lezajlott csatában, amelyben az ellenség hadereje alig negyede volt a földiének.

A Külső Világok hadüzenetei ezután úgy követték egymást, mint a tűzijáték petárdáinak pukkanásai. A huszonegyedik nap vége előtt két órával a Föld kapitulált.

A béketárgyalásokat a Külső Világokon folytatták le. A Föld hozzászólásait csak jelképesen hallgatták

meg. A békefeltételek olyannyira szokatlanok, mondhatni különösek voltak, s oly megalázó áradatban zúdultak a földiekre, hogy azok szégyenükben és dühükben szólni sem tudtak ellenük.

Az esemény legjobb kommentárja két nappal a történetek után hangzott el az Aurora televideó-hálózatán. Íme egy részlet belőle:

" ... Nincs a Földön és a Földben semmi, amire nekünk, a Külső Világok lakóinak szükségünk volna. Mindent, ami valaha is értékes volt, az őseink már felélték.

Bennünket a Föld Anya gyermekének tartanak, de ez nem igaz, mert mi annak a Föld Anyának a leszármazottai vagyunk, aki már nem létezik, azé az Anyáé, akit magunkkal hoztunk a szívünkben. A mai Föld legfeljebb unokatestvérünk lehet. Nem több.

Kellenek-e nekünk a Föld javai? Miért kellenének, amikor nincsenek is? Tudjuk-e alkalmazni a technikáját, a tudományát? De hiszen ők vannak rászorulva a miénk! Tudjuk-e hasznosítani a munkaerejüket? Tízen sem érnek fel egy robottal! Hát a felettük való uralom kétes dicsőségére szükségünk van-e? Ilyesfajta dicsőség nem létezik. Mint tehetetlen és inkompetens őseink, csak púpot jelentenének a hátunkon. Csak felélnék az élelmünket, tönkretennék a munkánkat és lehetetlenné tennék az adminisztratív rendszerünket.

Egyszóval semmit sem tudnak nekünk nyújtani, csupán a velük foglalkozó gondolataink felszabaduló helyét. Semmitől nem tudnak megszabadítani bennünket. legfeljebb saját maguktól. Semmi mással nem tudnak a hasznunkra lenni, mint a hiányukkal.

Ez az oka annak, hogy a békefeltételeket úgy fogalmazzuk meg, ahogyan. Nem akarjuk bántani őket. ezért meghagytuk nekik a naprendszerüket. Éljenek ott békében. Alakítsák a sorsukat a maguk módján, mi még a jelenlétünkkel sem zavarjuk meg őket ebben. De cserébe békét akarunk. Ezért nincs szükségünk az ő jelenlétükre. Ennek érdekében külső világbeli őrjáratot szervezünk a rendszerük határvidékén, őrbázisokat állítunk fel a legbelső aszteroidákon, hogy biztosak legyünk felőle, nem akarnak betörni a mi területünkre.

Nem építünk ki velük kereskedelmet, diplomáciai kapcsolatot. nem utazunk oda és nem kommunikálunk velük. Kerítéssel vesszük körbe őket. rácst húzunk eléjük, és hermetikusan elszigeteljük őket. Idekint pedig új univerzumot hozunk létre, másodszor is megteremtjük az Embert, a magasabb rendű Embert...

Azt kérdezték: mi lesz a Föld sorsa? Azt válaszoltuk: ez a Föld problémája. A túlnépesedést ellenőrizni lehet. A természeti kincseket ésszerűen is ki lehet aknázni. A gazdasági rendszereket felül lehet vizsgálni. Mi tudjuk. hiszen mi is azt tesszük. Ha ők nem teszik, jussanak a dinoszauruszok sorsára, akkor majd lesz elegendő hely.

Teremtsenek maguknak helyet, ne csak folyton követeljék azt!"

Így aztán lassan áthatolhatatlan függöny ereszkedett a Naprendszerre. A csillagok a Föld egén megint csak csillagok voltak, mint a régmúlt időkben, amikor még nem épült meg az első hajó, amely át tudott hatolni a fénysebesség barikádján.

A kormány, amely kirobbantotta a háborút, lemondott, de nem akadt senki, aki a helyébe lépett volna. A törvényhozás ideiglenesen Luiz Morenót - a volt nagykövetet, a volt tárca nélküli minisztert - választotta meg elnöknek, s a Föld túl kába volt még ahhoz, hogy a döntést akár elfogadja, akár tiltakozzon ellene. Mindenesetre mindenki megkönnyebbült, hogy akadt egy ember, aki elvállalja egy bebörtönzött világ kormányzásának feladatát.

Csak nagyon kevesen vették észre, hogy milyen ördögien számító terv eredménye volt ez, s hogy Moreno mivel találta magát szembe az elnöki székben.

Ernest Keilin tanácstalanul jelentette ki a televideó képernyőjén:

- Most magunkra maradtunk. Számunkra nincs többé univerzum, nincs többé múlt - csak a jövő és a Föld maradt nekünk.

Aznap este még egyszer hallott Luiz Morenóról, és még hajnal előtt távozott a fővárosból.

Luiz Moreno személye nem illett bele a szigorúan hivatalos elnöki palotába.

Szenvedett a hidegtől, és beszéd közben folyton tüszögött.

Keilin oly ellenszenvvel tekintett rá, hogy attól még maga is megrémült; oly perzselő gyűlölettel. amitől ökölbe szorult a keze. Nem lett volna szabad idejönnie, de végül is a parancs egyértelmű volt. Ha nem jön önként. hozzák.

Az újdonsült elnök metsző pillantást vetett rá:

- Változtatnia kellene a velem szemben tanúsított magatartásán. Keilin. Tudom, hogy a Föld egyik sírásójának tart - ugye. ezt a kifejezést használta az elmúlt éjjel?

- de azért hallgasson rám figyelmesen néhány percig. Pillanatnyilag, elfojtott indulatával aligha hallja, amit mondok.

- Meg fogom hallani, amit kell, Elnök Úr.

- Nos, ez legalább rokonszenves megnyilvánulás volt. Reményt keltő. Mit gondol, felveszik a beszélgetésünket?

Keilin csak a szemöldökét vonta fel. Moreno azt mondta:

- Nem veszik fel. Teljesen egyedül vagyunk. Egyedül kell lennünk, különben hogy mondhatnám el önnek bizalmasan, hogy mindezt az ön kedvéért rendeztük így, lévén hogy a tervezett alkotmány értelmében ön lesz az új elnök. Na, most meg mi a baj?

Látván Keilin sápadt és meghökkent ábrázatát, elmosolyodott.

- Ó, látom, nem hisz nekem. Még nem tudja felfogni. Nos, egy óra múlva mindent érteni fog.

- Én, mint leendő elnök? - Keilinnel erőfeszítésébe került, hogy rekedt hangon kimondott szavai érthetőek maradjanak. Azután valamivel halkabban hozzátette: - Maga megőrült.

- Nem. Én ugyan nem. Inkább azok odakint. A Külső Világokon. - Moreno hangja egyszeriben olyan ridegen harsant, a szeme, az arckifejezése oly metszővé vált, hogy az ember még arról is elfeledkezett, hogy ő valójában egy kis majom, aki állandó meghűléssel kínlódik. Ráncos, lapos homlokát nem is számítva. Kopaszodó fejről és alkalmatlan öltözékéről nem is beszélve. Az ember csak átható tekintetére és metsző hangjára figyel. Azt veszi csak észre.

Keilin szék után tapogatózott, miközben Moreno egyre hevesebb en kezdett beszélni.

- Igen - mondta -, azok odakint a Csillagok között. Az istenszerű lények. Az állítólagos szuper emberek. Az erős és szemrevaló mesterfaj. Mind megőrültek. De ezt itt a Földön csak mi tudjuk.

Nézze, már hallott a Pacific-tervről. Tudom, hogy hallott. Egyszer már beszélt róla Cellioninak, és mi azt mondtuk, hogy nem igaz. Csakhogy igaz. Már szinte egyetlen része sem titok. Lényegében az egyetlen titok az, hogy már semmi sem titok belőle.

Maga nem ostoba, Keilin. Csak nem képes abbahagyni a munkát. És most még nyomon van. Érti a lényegét. Miről beszélt akkor, amikor az interjút készítette velem? Valamit a Külső Világoknak a Föld irányában tanúsított magatartásáról, ami a stabilitás egyik gyenge pontja. Ugye, erről beszélt? Vagy valami ilyesmiről? Akkor hát rendben van ... jó! Akkoriban már ismerte a Pacific-terv egyharmadát, ami lényegében akkor sem volt már titok, ugye?

Tegye fel magában a kérdést, Keilin: mi jellemezte egy tipikus aurorai viselkedésmódját egy tipikus földivel szemben? A felsőbbrendűségi érzés? Feltételezem, ez volt az első gondolata. De árulja el, Keilin, ha ők tényleg felsőbbrendűnek érzik magukat, ha valóban azok, akkor kell-e erre folyton felhívni a figyelmet? Miféle felsőbbrendű lény az, aki folyton a "majomember", "alsóbb faj", "földi félállat" kifejezéseket hajtogatja? Ez nem a higgadt felsőbbrendű megnyilvánulás jellemzője. Ki veszteget becsmérlő jelzőket holmi férgekre? Nem, itt egészen másról van szó.

Vagy közelítsük meg a dolgot más oldalról. A Külső Világokról jött turisták vajon miért szállnak meg kizárólag speciális szállodákban, miért utaznak csak különleges, zárt felszíni járműveken, és miért kerülnek olyan kínosan a helybeliekkel való találkozást? A szennyeződéstől félnek? Akkor különös, hogy elfogyasztják az ételeinket, isszák a borainkat és szívják a dohányunkat.

Nézze Keilin, a Külső Világokon nincsenek pszichiáterek. A "szupermenek" úgy mondják - nagyon jól képzetek. Itt a Földön viszont a mondás szerint több a pszichiáter, mint a vízvezeték-szerelő, mégis hiány van belőlük. Így aztán mi vagyunk azok, és nem ők, akik tudjuk az igazságot a Külső Világok felsőbbrendűségi komplexusával kapcsolatban; akik tudjuk, hogy az nem másnak, mint a büntudatuknak a megnyilvánulása.

Nem gondolja, hogy ez az igazság? A fejét rázza, mint aki nem ért egyet. Hát nem látja, hogy az a maréknyi ember, aki az egész Galaxist bitorolja, miközben emberek milliárdjai éheznek, tudat alatt biztosan bűnösnek érzi magát, mindegy, hogy miért? Nem látja, hogy mivel nem hajlandók megosztani velünk a teret, az a kézenfekvő számukra, hogy a földlakókat alsóbbrendűeknek titulálják, akik nem vágyódnak a Galaxis után, s arról próbálják meggyőzni magukat, hogy ők odakint egy új emberfajt

fognak megteremteni, miközben mi, a régi faj pusztulásra ítélt egyedei, a természet törvényei értelmében ki fogunk veszni, mint a dinoszauruszok?

Ó, bárcsak sikerülne meggyőzni magukat minderről, akkor csak felsőbbrendűek maradnának, és nem egyben bűnös lelkek is. Csakhogy ez nem fog sikerülni; és soha nem is sikerülhet. Ahhoz folytonos támaszra volna szükségük: folytonos ismételtetésre, állandó megerősítésre. És még az sem volna teljességgel meggyőző.

A legjobb volna, ha úgy tennének, mintha a Föld és lakossága egyáltalán nem létezne. És ha a Földre látogat, ne vegyen tudomást az emberekről, mert azok kényelmetlenséget okoznának azzal, hogy nem látszanak eléggé felsőbbrendűnek. Sokkal inkább nyomorultnak. Vagy ami még rosszabb, még intelligensnek sem tűnnek - mint ahogyan én, az Aurorán.

Olykor felbukkan egy külső világbeli, mint amilyen Moreanu is, aki felismeri a lényegét, és nem hezitál azt hangosan kimondani. Moreanu arról beszélt, hogy a Külső Világok mi mindennel tartoznak a Földnek - és ezért veszélyes volt a számunkra. Mert ha a többiek hallgatnak rá, és felajánlják, hogy segítséget nyújtanak a Földnek, bűnértük ettől kielégülést nyer anélkül, hogy bármily módon segítettek volna a Földnek. Moreanut tehát cselszövással eltávolítottuk, hogy nyitva maradjon az út a hajlíthatatlanok előtt, akik képtelenek ilyesmi elkövetésére, ennél fogva cselekedeteik előre megjósolhatóak, mi több, irányíthatóak.

Elég, ha egy arrogáns jegyzéket küldünk nekik, s ők máris egy haszontalan embargóval válaszolnak rá, ami ideális ok a háborúra. És már csak gyorsan el kell veszíteni a háborút, s a zavaró szuperemberek máris el vannak szigetelve. Se kommunikáció, se kontaktus. Nem létezőnk többé, hogy zavarjuk a köreiket. Hát nem egyszerű? Csodálatosan működik, nem?

Keilin végre szóhoz jutott, mert Moreno egy pillanatra elhallgatott:

- Azt akarja mondani, hogy mindezt eltervezte? Maga előre megfontoltan háborút szított azzal a céllal, hogy elszigetelje a Földet a Galaxistól? Azért küldte az embereit a biztos halálba, hogy vereséget szenvedjenek? Maga, maga egy szörnyeteg ... egy ...

- Nyugodjon meg - ráncolta a homlokát Moreno. - Ez nem olyan egyszerű, ahogy ön gondolja, és én nem vagyok szörnyeteg. Gondolja, hogy olyan könnyű háborút szítani? A gondolatot megfontoltan, célratörően kell ébresztetni, majd táplálni. Ha mi tesszük meg az első lépést, ha mi vagyunk az agresszorok, ha mi követjük el az első hibát - nos, akkor a Külső Világok megszállnak és sárba taposnak minket. Tudja, ha mi követünk el bűnt velük szemben, akkor nincs büntudatuk. Vagy ha elhúzódik a háború, netán komoly veszteséget szenvedünk, szégyenérzetük akkor is szétfoszlik.

De mi nem tettünk semmi ilyesmit. Mi csak bebörtönöztük az aurorai csempészeket, ahhoz pedig nyilvánvaló jogunk volt. Pusztán azért kellett hadba szállniuk, hogy megőrizhessék felsőbbrendűségüket, ami megóvhatja őket a büntudat rémétől. És mi gyorsan veszítettünk. Egyetlen aurorai sem halt meg. A büntudat elmélyült, és a békeegyezményben teljesedett ki, ahogyan azt a pszichiátereink megjósolták.

Ami pedig az emberek halálba való küldését illeti, ez minden háború velejárója - és szükséges. Szükség volt arra, hogy megvívjunk egy csatát, és természetesen voltak veszteségeink.

- De miért? - vágott közbe Keilin vadul. - Miért? Miért? Mitől van értelme ennek az egész zagyvaságnak? Mit nyertünk vele? Mit fogunk nyerni a mostani helyzetből?

- Nyerni, ember? Azt kérdezi, mit nyertünk? Hát az univerzumot. Mi fogott vissza bennünket olyan sokáig? Maga tudja, mire volt szüksége a Földnek az elmúlt évszázadokban. Hiszen egy alkalommal éppen maga beszélt róla Cellioninak. Pozitronrobotokra és atomenergiára van szükségünk. A kemikáliák visszaszorítására és a születések szabályozására. Most már mi akadályozza ennek? Legfeljebb az évszázados beidegződés, mely szerint a robotok megfosztják az embert a munkától, hogy a születésszabályozás nem más, mint a meg nem született gyermekek meggyilkolása, és így tovább. És a legrosszabb: hogy volt lehetőség az emigrációra, ami mindig is a biztonsági szelep feladatát töltötte be.

Most már nem tudunk emigrálni. Helyhez vagyunk kötve. Ennél is rosszabb, hogy megalázó vereséget szenvedtünk egy maroknyi embertől, akik szégyenteljes békeszerződést erőltettek ránk. És melyik földlakó nem kiált tudat alatt bosszúért? Az önbecsülés folyton elégtételt fog követelni.

És ez a Pacific-terv második harmada: a bosszú-motívum felismerése. Ilyen egyszerű.

Honnan tudjuk, hogy valóban ez a helyzet? Nos, a történelemkönyvekben mindez számtalanszor le van írva. Győzz le egy nemzetet, de ne tedd tönkre teljesen, s egy vagy két generáció múlva erősebb lesz, mint valaha. Miért? Mert a megfeszített bosszúért kiált. amit pusztá hódítással nem lehet felszítani.

Gondolkodjon! Róma első ízben könnyedén legyőzte Karthágót, de másodsorra majdnem

rajtavesztett. Napóleonnak egyre nehezebb dolga lett, valahányszor legyőzött egy európai koalíciót, mígnem nyolcadszorra csúfos vereséget szenvedett. Vilmost, a középkori németet négy évig tartott legyőzni, és hat évig a nála jóval veszélyesebb utódját, Hitlert.

Hát erről van szó! A Földnek mostanáig a nagyobb komfort és a boldogulás érdekében folyton változtatnia kellett az életmódján. És az ilyen lényegtelen dolgok mindig várhattak. Most viszont a bosszú miatt kell változtatni, az pedig nem várhat. Én pedig saját magáért akarom a változást.

Csakhogy - én nem vagyok vezető típus. Megszégyenültem az elmúlt évek eseményei során, s ez így marad, amíg a csontjaim el nem porladnak. A Föld majd aztán tudja csak meg az igazságot. De maga ... maga meg a hasonlók mindig is a modernizálásért küzdöttek. Maga lesz a vezető. A változás lehet, hogy száz évig is eltart. Az emberek még meg nem született unokái fogják csak látni az eredményt. Mi legalább a kezdeteit láttuk ...

- Miről beszél?

Keilint összezavarta ez az álom. Mintha távoli ködön át látná az újjászületett Földet. De a változás túlságosan extrém. Most még nem lehet megvalósítani. Megrázta a fejét.

- Feltéve, hogy igaz, amit mond, miből gondolja, hogy a Külső Világok megengednek ilyen változásokat? Biztos vagyok benne, hogy figyelni fognak, és amint észreveszik a növekvő veszélyt, útját állják. Ehhez mit szól?

Moreno hátravetette a fejét, és hangtalanul nevetett:

- Csakhogy még ott van a Pacific-terv harmadik harmada, az az ironikus, körmönfont harmadik. ..

A külső világbeliek az embereket egy nagy faj szubhumán szemetéjének tartják.

De mi a Föld emberei vagyunk. Tudja, mit jelent ez? Hogy azon a bolygón élünk immár évmilliárdok óta, amelyen kifejlődtünk. Nincs az embernek egyetlen mikroszkopikus morzsája sem, aminek ne lenne köze a Föld fizikai struktúrájához, a rajta élő élőlények biológiai arculatához, vagy a különféle társadalmak szociológiai felépítéséhez.

Az Ember Jelenlegiformájában egyetlen bolygó sem helyettesíthetné számára a Földet.

A Külső Világokon az emberek úgy léteznek, ahogyan, mert a Földnek csupán egy kis töredékét vitték magukkal. Termőföldet vittek oda, növényeket, állatokat, embereket. És mesterséges földi környezetet hoztak létre maguk körül ott, ahol a talaj a számukra szükséges kobaltot, cinket és rezet tartalmazza. És vittek magukkal baktériumokat és algákat is, hogy a kellő mértékben jussanak hozzá a szükséges nyomelemekhez.

És ezt az állapotot folyamatos importtal tudják fenntartani - úgy mondják, luxus-importtal. Mégpedig a Földről.

És a Külső Világokon semmire nem jutnak a földi termőfölddel, mert az előbb utóbb keveredik a helyi talajjal, a talaj baktériumok pedig megfertőződnek a helyiekkel. Mindehhez hozzájárul az idegen klíma, a másféle sugárzás. A földi baktérium elpusztul vagy átalakul. Megváltozik a növények élete. És az állatoké is.

No nem nagy mértékben. Nem válnak mérgezővé, vagy nem tűnik el belőlük a tápanyag végérvényesen. De a Külső Világokon élők máris panaszkodnak, hogy hiányzik az a komponens, ami a növények "Ízét" adja, ami bizony elengedhetetlen tulajdonság. Eddig ment el a dolog.

De mehet még tovább. Tudja azt például, hogy az Aurorán élő baktériumfajoknak mintegy fele hidrokarbon helyett fluor karbon alapú protoplazmával rendelkezik? El tudja képzelni egy ilyen környezet alapvető idegenségét?

Nos, immár két évtizede, hogy a Föld bakteriológusai és fiziológusai tanulmányozzák a Külső Világok különféle életformáit - ez a Pacific-terv egyetlen igazán titkos része. És az áttelepített földi élet sejt alatti szinten máris változásokat mutat. Még az Ember is!

És ebben rejlik az ironia. A külső világbeliek a maguk rideg rasszizmusával és hajlíthatatlan genetikai politikájukkal folyamatosan kiirtják maguk közül azokat, akik a normától eltérő módon alkalmazkodnak respektált bolygójukhoz. Ennek eredményeképpen egy olyan "egészséges" emberfajt tartanak fenn, amely a teresztriális kémiára épül, nem az ottanira.

De most, hogy a Földet elszigetelték maguktól, és innen egy grammnyi termőföld sem jut el hozzájuk, a változások halmozódni fognak. Megjelennek a betegségek, a halandóság növekszik, a gyermekek abnormitása állandóvá válik ...

- És akkor mi van? - kérdezte Keilin hirtelen felpillantva.

- És akkor mi van? Nos, ők fizikatudósok - az olyan alsóbbrendű tudományt, mint amilyen a biológia, meghagyták nekünk. Nem lesznek képesek feladni felsőbbrendűségüket és emberi tökéletességük önkényes állandóját. Nem fogják észrevenni a változást, csak amikor már túl későn lesz. Nem minden mutáció látható szemmel. Valóságos forradalom söpör majd végig a Külső Világok szokásvilágán. Egy évszázados fizikai és szociális zűrzavar vár rájuk, ami megakadályoz számukra mindennemű kapcsolatfelvételt velünk.

Nekünk pedig marad az újjáépítés, az újraéledés évszázada, aminek elmúltával újból szembenézhetünk a Galaxissal, amely vagy elpusztul, vagy átalakul addigra. Az első esetben felépítünk egy második Földi Birodalmat, de sokkal bölcsebben, nagyobb tudás birtokában, mint ahogyan azt első ízben tettük; az egész az erős és modern Földre fog támaszkodni.

A második esetben szembetaláljuk magunkat húsz, harminc, esetleg mind az ötven Külső Világgal, amelyek mindegyikén az Ember különféle fajai élnek. Ötven humanoid faj már nem fog ellenünk szövethetni. Mindegyikük a maga módján alkalmazkodik a saját világához, s mindegyikükben kialakul a hajlam a Föld atavisztikus szeretetére: addigra már elismerik, mint igazi Anyát.

És a rasszizmus is meghal, mert a változatos fajok az Emberiség jellegét erősítik, nem az egységes fajokét. Mindegyik emberfajnak kialakul a saját gondolkodásmódja, amibe a másik nem szólhat bele. És új világokat is meghódítanak, ahol újabb változatok alakulhatnak ki. Végezetül ennek az intellektuális keveréknek az élén a Föld Anya nem egyszerűen egy Földi, hanem egy Galaktikus Birodalomnak ad életet.

Keilin elcsodálkozott.

- Ezt ilyen bizonyossággal ki meri jelenteni?

- Semmi sem igazán biztos; de a Föld legjobb elméi mind megegyeznek ebben.

Természetesen lehetnek akadályok az úton, de azoknak az elmozdítása már un 0káink nagy kalandja lesz. A mi kalandunk pedig maga a kezdet. Csatlakozzon hozzánk, Keilin.

És Keilin lassan hinni kezdte, hogy Moreno egyáltalán nem szörnyeteg ...